

det ærede Medlem mener, at de private Baner svare Halvdelen af disse Udgifter, kan det jo forandres paa Finansloven. Og ere vi enige om, hvad jeg tror at være enig med det ærede Medlem om, at vi gerne skulde have denne Lov, synes jeg, vi ikke skulde udsætte os for en Fare, der ikke svarer til den Risiko, man løber, idet man kan forandre den vedkommende Bestemmelse ad anden Vej. Den anden Afgift, som Privatbanerne have haft til Staten, er bleven forandret paa Finansloven, og det kan ogsaa ske med denne, hvis Regeringen og Rigsdagen finde Anledning til det. Naar vi saaledes kunne naa det samme Maal uden at løbe den Risiko, at Loven ikke kommer igennem, maatte vi kunne være enige om at være tilfredse med Forslaget, som det her foreligger, og tage den Fagl, vi her have i Haanden, at det ikke skal gaa os, som det gik den, der vilde gribe de mange Fugle paa Taget. Men, som sagt, jeg tror ikke, jeg kan omvende det ærede Medlem. Det vil nu vise sig, om der er Flertal her for at sende Sagen op til Landstinget eller ej.

Berntsen: Det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) gjorde opmærksom paa, at der har været mægtige Kræfter i Bevægelse for at hindre denne Sag i Landstinget, men det er jo en Kendsgerning, at de ere lykkeligt og vel overvundne. Og det, som disse mægtige Kræfter have været opsatte paa, har været at forhindre Forslagets Hovedbestemmelse om Lønninger for Kommissarierne. Den Modstand er nu overvunden.

Nu siger det ærede Medlem, at det, jeg her har gjort opmærksom paa, har været overvejet i Landstinget. Det fremgaar ikke af de foreliggende Forhandlinger, det maa have været for lukkede Døre. Men hvad der foregaar, kan jeg ikke tage Hensyn til; det ved jeg ikke noget om. Jeg har med Omhu fulgt Forhandlingerne i Landstinget. Men dette Spørgsmaal har, saa vidt mig bekendt, ikke været berørt offentligt. Om det har været berørt i Udvalget, er en Sag for sig, det skal jeg ikke lægge Vægt paa. Men naar det ærede Medlem stadig fastholder sit Haab om, at vi kunne ændre Tingen paa Finansloven i Fremtiden, saa har han dermed indrømmet, at jeg har Ret i min Hovedbetragtning, og naar jeg har det, synes jeg, det var bedst at gøre Loven færdig fra vor Side, saaledes som vi anse det for ret og rimeligt overfor de forskellige Egne. Jeg

anbefaler derfor fremdeles Vedtagelsen af min Ændring.

Naar det ærede Medlem er bange for Landstinget, er det dog vel ikke Venstre i Landstinget, han er bange for. Ministeren har han jo ikke noget at frygte af, han vil have dette Lovforslag fremmet, Venstre i Landstinget forhaabentlig ligesaa. Tilbage bliver Højre. Kan det nu ikke trøste det ærede Medlem, at en Højremand her i Salen har anbefalet denne Ændring. Det er dog et Vidnesbyrd om, at man ogsaa fra den Side kan faa Ørenlyd for, hvad man anser for ret og rimeligt ved en saadan Sags endelige Behandling.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Svend Høgsbro*): Det forekommer mig dog at være for stærkt et Udtryk, naar det ærede Medlem for Assens gentagende betegner det, han tilsigter ændret, som en Uretfærdighed, det nemlig, at de private Selskaber skulde betale helt eller i alt Fald delvis det Tilsyn, man anser det for nødvendigt fra Statens Side at føre med dem. Dette kan ikke være rigtigt. Staten stiller sig jo ikke i samme Forhold overfor alle private Baner, men overvejer for hver enkelt, hvor stort Tilskud den bør have. Nogle faa Halvdelen af Anlægsudgifterne, nogle $\frac{3}{4}$, andre faa halv Ekspropriation, andre slet ingen Ting, f. Eks. Amagerbanen, som nu kommer. Og dermed følger altsaa ogsaa, at det Tilskud, de paagældende Baner skulde give til Tilsynet, bliver forskelligt. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at man ogsaa fra Statens Side anser det for rigtigt, at det bliver forskelligt efter den Betragtning, man har af den paagældende Banes Betydning for den almindelige Samfærdsel. Dette taler for at lade det blive ved det bestaaende, hvorefter Staten i hvert enkelt Tilfælde overvejer, hvor meget den vil tage paa sig af, hvad den paagældende Bane og det nødvendige Tilsyn dermed koster. Hvad det ærede Medlem nu tilsigter, er at skære alle private Baner over een Kam og lade Staten paa dette Punkt betale det hele. Det er i Strid med, hvad man ellers anser for rigtigt, idet man netop forbeholder sig Frihed til at stille sig forskelligt overfor de forskellige Privatbaner. Det er muligt, gentager jeg, at man fremtidig vil komme til det Resultat, at det er rigtigt, men det er ikke saa given en Sag, som det ærede Medlem mener. Navnlig bør man ikke bruge saa stærkt et Udtryk som „en Uretfærdighed“ om Opretholdelsen af det bestaaende. Det